

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci

žalobkyně: **S. T.**, narozená X
státní příslušnost U.
bytem T., P.
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní a schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. OAM - 64/LE-BE01-BE04-2017,

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. et Mgr. Václavu Klepšovi, advokátovi, se sídlem Bělohorská 188/157, Praha 6, se určuje odměna za poskytnutou právní službu ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Ustanovené tlumočníci PhDr. V. L., CSc., bytem P. 631/89, P. 10, se určuje odměna za tlumočení při jednání soudu ve výši 700 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobkyně podala žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, kterým jí žalovaný mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), neudělil. Žalobkyně uvedla, že nezákonnost rozhodnutí spatřuje v tom, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu a § 12, 14, 14a zákona o azylu. Současně požádala soud o ustanovení právního zástupce. Navrhla zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.
2. V doplnění žaloby zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně se domnívá, že jsou u ní splněny důvody pro udělení azylu z důvodu zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu i doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť státní orgány Ukrajiny nejsou schopny uchránit žalobkyni před nelegálními praktikami při vymáhání dluhů, které ohrožují zdraví žalobkyně i její rodiny a nejsou schopny zajistit zdravotní péči pro její vnučku bez finanční pomoci žalobkyně. Jsou naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť státní správa Ukrajiny, která je vyčerpaná konfliktem na východě země, není schopna zajistit základní potřeby obyvatelstva. S namítanými skutečnostmi se správní orgán nevypořádal, čímž zatížil své rozhodnutí vadou podle zákonných ustanovení vyjmenovaných v žalobě. Žalobkyně se domnívá, že není dostatečné, pokud žalovaný pouze odkazuje na zprávy popisující situaci na Ukrajině, aniž by konkrétně uvedl, v čem spatřuje důkaz toho, že pro udělení azylu nejsou důvody, když naopak tyto zprávy v mnohé potvrzují neuspokojivou situaci v zemi.
3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba obsahuje pouze obecně formulované námitky, které nejsou žalobními body. Z obsahu žaloby není zřejmé, v čem konkrétně podle žalobkyně žalovaný pochybil. Doplnění žaloby žalovaný neobdržel. S ohledem na to žalovaný uvedl, že námitky obsažené v žalobě nejsou schopny zpochybnit rozhodnutí žalovaného a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. U jednání soudu žalobkyně setrvala na svém návrhu a dodala, že situace na Ukrajině je vyhrocená, projevy konfliktu se projevují v celé zemi. Důvodné jsou proto její obavy o život. V poslední době se střety ozbrojených sil zintenzivnily, přibýlo mrtvých a představitelé Ukrajiny prohlásili, že se budou snažit území dobýt zpět, to znamená Doněck, Luhansko a Krym. Na to Rusko reagovalo tak, že na Krymu rozmístilo další rakety. Žalobkyně nemá na Ukrajině žádné zázemí, má tam sice syna, ale pro sebe nic nemá. Uvedla, že po území Ukrajiny se pohybují ozbrojené skupiny, které jsou pro lidi nebezpečné. O nebezpečí, které jí na Ukrajině hrozí, se zmiňovala v doplnění žaloby. V ČR nikoho nemá, bydlí v nájemném bytě. Zástupce žalobkyně dodal, že v případě žalobkyně se jedná o vážné ohrožení života civilisty z důvodu svévolného násilí v situaci vnitrostátního konfliktu. Ten neprobíhá pouze na východě země, ale k různým nebezpečným akcím dochází i ve zbytku Ukrajiny. Jedná se o výbuchy a přestřelky, ke kterým došlo ve Lvovu, Kyjevě nebo Mukačevu. Není pravdou, že ke konfliktu dochází pouze ve dvou oblastech. Kromě problémů ekonomických dochází na celé zbylé Ukrajině

k újmám na životě obyvatelstva. Dochází k řadě násilných činů, které jsou vydávány za náhodné. Ukrajinská státní správa je oslabena, kdo nemá peníze, je ohrožen na životě, jako např. žalobkyně. Kdo peníze má, koupí si úředníky a dělá se, co chce. Poukázal na to, že od toho jsou ustanovení zákona o azylu, aby se jich člověk mohl dovolat. U žalobkyně jsou minimálně důvody pro udělení doplňkové ochrany.

5. Žalovaný u jednání soudu navrhl zamítnutí žaloby a zdůraznil, že na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt, žalobkyně pochází ze Lvovské oblasti, která se nachází na západě země a v případě návratu by jí nehrozilo žádné nebezpečí. Žalovaný v řízení vychází ze zpráv o zemi původu a ustálené judikatury.

6. Ze správního spisu soud zjistil:

Žalobkyně podala dne 3. 4. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 6. 4. 2017 poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dne 27. 4. 2017 s ní byl proveden pohovor v ukrajinském jazyce. V těchto pohovorech uvedla, že Ukrajinu upustila na polské vízum v r. 2015 nebo 2016, a od té doby se tam nevrátila. Je vdova a nemá žádné politické přesvědčení. Naposledy bydlela ve městě B. ve Lvovské oblasti. Její zdravotní stav je dobrý. O mezinárodní ochranu požádala, protože má na Ukrajině nemocnou vnučku, která trpí závažným plicním onemocněním, a proto si musela půjčit 3000 Euro na její léčbu. Do ČR přijela za prací, aby mohla splácet dluh, na Ukrajině není práce. Pořídila si za peníze rumunský doklad totožnosti, aby mohla v ČR pracovat. Léčba vnučky probíhá, chodí na masáže a na pravidelné kontroly k neurologovi a očnímu lékaři, vnučka je narozená v r. ... Návratu na Ukrajinu se obává kvůli dluhům, bylo jí sděleno, že pokud dluh nesplatí, provedou něco její rodině. Je přesvědčená, že její situaci by nevyřešilo ani přestěhování na jiné místo. Na Ukrajinu není ochotna se vrátit za žádných okolností. Potvrdila, že ve vlasti neměla žádné problémy se státními orgány, ani nebyla politicky nebo veřejně aktivní.

7. Dne 5. 6. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je ekonomické situace ve vlasti žalobkyně, kde musí splácet dluh a obava před věřitelem, který jí vyhrožoval, že v případě nesplácení dluhu se může něco stát její rodině. Dále snaha o legalizaci pobytu po té, co byla žalobkyně zadržena pro nelegální pobyt a umístěna v zařízení pro zajištění cizinců za účelem vyhoštění. Po posouzení tvrzení žalobkyně a provedeném správním řízení dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a že neshledal v případě žalobkyně při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto jí azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu neudělil. Konstatoval dále, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Dále uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální, ekonomickou situací žalobkyně a jejím zdravotním stavem a přihlédl k jejímu věku, a v jejím případě nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Současně posoudil, zda žalobkyně splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Vycházel při tom z výpovědí žalobkyně a ze zpráv, které v řízení shromáždil ohledně politické a

bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace Ministerstva Zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016 a ze dne 25. 7. 2016, Informace OAMP – Ukrajina ze dne 24. 11. 2016, ze Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9. 12. 2016, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017-Ukrajina ze dne 12. 1. 2017 a ze Zprávy Freedom House 2017-Ukrajina ze dne 22. 3. 2017. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla, a ani správní orgán nenalezl, žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť ten byl zrušen v r. 2000 a konstatoval, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně byla na Ukrajině vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobkyně je osobou, proti které nikdy nebylo vedeno žádné trestní stíhání a která se v průběhu řízení nezmínila o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 písm. b) zákona o azylu označit. Žalobkyně vycestovala z vlasti z ekonomických důvodů, jediné problémy ve vlasti, které uvedla, měla se splácením dluhu, který měla u soukromé osoby, aby získala finanční prostředky na léčbu vnučky. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně a citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Na základě citovaných informačních zdrojů správní orgán dále konstatoval, že žalobkyně se v průběhu celého řízení nezmínila o problémech, které by měla mít z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině, k ozbrojeným střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty dochází v Luhanské a Doněcké oblasti na východě Ukrajiny, a přes občasné zprávy o občasných střetech podél linie příměří a špatné bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo na území těchto oblastí, konstatoval, že ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a Lvovské oblasti, kde žalobkyně žila, se zhoršená bezpečnostní situace netýká. Na základě uvedeného správní orgán shrnul, že v zemi původu žalobkyně, ve Lvovské oblasti, neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu a případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán dále konstatoval, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu a protože nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany, doplňkovou ochranu jí neudělil.

8. Správní orgán shrnul, že v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu jí proto neudělil.
9. Krajský soud v Praze přezkoumal rozhodnutí žalovaného a řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán a věc posoudil takto:

Žalobkyně namítla, že žalovaný její žádost nesprávně posoudil, protože v jejím případě jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu z důvodu zvláštního zřetel. V čem však spatřuje ve svém případě důvody zvláštního zřetele, které měl vzít žalovaný v úvahu, blíže nespecifikovala. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou osobou, schopnou zabezpečit svoje životní potřeby prací. Rovněž její

zdravotní stav je podle jejího vyjádření v pořádku. Žalobkyně neuvedla žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že je její osobní situace nějakým způsobem výjimečná. Soud proto k námitce žalobkyně musí konstatovat, že se žalovaný potřebným způsobem situací zabýval a zjistil všechny okolnosti pro závěr, zda jsou v jejím případě předpoklady pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Z díkce tohoto právního ustanovení – „ lze udělit azyl“ – je zřejmé, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je na posouzení správního orgánu, nakolik konkrétní okolnosti uváděné žadatelem o udělení azylu posoudí jako okolnosti hodné zvláštního zřetele. Po posouzení osobní situace žalobkyně a poměrů v zemi původu dospěl žalovaný k závěru, že humanitární azyl neudělí. Udělení azylu z humanitárního důvodu je výlučně věcí volné úvahy správního orgánu

a rozhodnutí o něm podléhá soudnímu přezkumu jen z toho hlediska, zda jeho závěr vychází z dostatečných podkladů a je logicky správný. Soud v této věci zjistil, že osobní poměry žalobkyně rozhodné pro posouzení, zda splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, byly objasněny dostatečně a závěr správního orgánu, že žalobkyni neuděluje humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, není se shromážděnými podklady v logickém rozporu. Námitka žalobkyně není důvodná.

10. Další námitka žalobkyně se týkala neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Uvedla, že státní orgány Ukrajiny nejsou schopny uchránit ji před nelegálními praktikami při vymáhání dluhů ohrožujícími život a zdraví její a její rodiny a nejsou schopny zajistit zdravotní péči o její vnučku bez její průběžné finanční pomoci. K této námitce žalobkyně musí soud připomenout, že institut mezinárodní ochrany neslouží k ochraně osob, které neplatí své dluhy, přesto, že jsou cizinci. Jedná se o speciální institut, který plní humanitární účely s cílem ochránit cizince před pronásledováním státními orgány z důvodů v zákoně o azylu vyjmenovaných. Azyl také neslouží jako jakási záchrana před vyhoštěním z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. Žalobkyni nic nebránilo, aby si uspořádala legálně své pobytové poměry v ČR, místo toho zde pobývala nelegálně, a to až do doby, než byla policií zajištěna. Žádost o udělení mezinárodní ochrany se jí v její situaci nepochybně jevila jako jediná možnost, jak svůj pobyt na území ČR prodloužit. Z její výpovědi je však zřejmé, že žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany na území ČR nemá. Soud v souvislosti s možností udělit doplňkovou ochranu uvádí, že v řízení musí být zjištěno, že v případě vrácení žadatele na Ukrajinu, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, ovšem ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě odůvodnil, z jakých důvodů nemá žalobkyně na udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nárok, po té, co u žalobkyně neshledal důvodné obavy z hrozby některé v zákoně přímo definované vážné újmy. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje, neboť toto ustanovení nedopadá na obavy žalobkyně ze soukromé osoby, a to zvláště za situace, kdy se neobrátí se žádostí o ochranu na ukrajinské orgány. Zcela výjimečně je možné posoudit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu pronásledování soukromou osobou, ovšem za podmínky, že státní orgány ochranu poskytnout nechtějí nebo neposkytují. Předpokladem však je, že se pronásledovaná osoba na tyto orgány se žádostí o pomoc obrátí. V žádném případě nelze vycházet z domněnek, že státní orgány ochranu neposkytnou, jak tvrdila žalobkyně, pokud se alespoň nepokusila obrátit se na ně. Jelikož v řízení nebyly zjištěny skutečné důvodné obavy, že by žalobkyni při návratu na Ukrajinu hrozilo skutečné nebezpečí, které by mělo původ ve výhrůžkách věřitele, a nebylo prokázáno, že žalobkyně z důvodu takového nebezpečí, kdyby skutečně hrozilo, nemůže

využít ochrany státních orgánů Ukrajiny, je neuložení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu zcela v souladu s tímto ustanovením.

11. Konečně žalobkyně namítla, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany také proto, že státní správa Ukrajiny, která je vyčerpaná vedením konfliktu na východě země, není schopna zajistit základní potřeby obyvatelstva. U jednání pak zástupce žalobkyně vysvětlil, že touto námitkou se žalobkyně domáhá udělení doplňkové ochrany z důvodu trvajících ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Ani tato námitka žalobkyně není důvodná. Jak již bylo uvedeno výše, na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt pouze na východě země, ve dvou oblastech-Luhansko a Doněck, ve zbylé části země je bezpečnostní situace poměrně stabilní. Je třeba zdůraznit, že špatná ekonomická situace v zemi i občasné ozbrojené útoky i v ostatních částech země, jsou stavem, který postihuje všechny obyvatele bez rozdílu a na takovou situaci v zemi nelze aplikovat ustanovení zákona o azylu, který, jak také bylo uvedeno výše, je institutem, který má chránit jednotlivce před pronásledováním orgány státní moci v zemi jejich původu. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany a její námitka je nedůvodná.
12. Soud po provedeném řízení shledal, že námitky žalobkyně nejsou důvodné, a proto její žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a žalovanému jako úspěšnému ve věci náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
14. Ustanovenému zástupci žalobkyně soud určil odměnu za provedenou právní službu spočívající v náhradě odměny za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsí doplnění žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen advokátní tarif), 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).
15. Ustanovené tlumočníci soud určil odměnu za tlumočení u jednání soudu a to za dvě hodiny po 350 Kč, celkem 700 Kč podle vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. soud v písemném vyhotovení rozsudku opravil chybu v počtech, ke které došlo při vyhlášení rozsudku.
16. K žádosti zástupce žalobkyně o doručení rozsudku přeloženého do mateřštiny žalobkyně soud uvádí s odkazem na stanovisko plena ÚS ČR sp. zn. Pl ÚS-st 20/05 z 25. 10. 2005, že základní právo garantované čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nedopadá na písemný styk s účastníky řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. ledna 2018

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně